

מחוסרת זמן להקרבה, הרי הלקיחה פוטר אותה. הרי מבואר, שלקוח פוטר גם קודם שהוא ראוי להתעשר, שהרי מחוסר זמן אינו ראוי להתעשר, כמבואר במשנה לקמן נז א! א?

אמר ליה רבי אלעזר לרבי שמעון בן אליקים: זו — ברייתא זו אינה משנה.

אמר קרא "תעשה לשרוך" ללמד, שבשעת עשייה מיעט הכתוב.

איתיביה רבי שמעון בן אליקים לרבי אלעזר, מהא דתניא:

הלקוח חל על מחוסר זמן. כלומר, אף אם קנה את הבהמה קודם יום השמיני שהיא

מירוח בתבואת דגן, מכל מקום פטרה התורה בלקוח, וזה נגד סברת הריב"ם?!
ובטורי אבן [ראש השנה ח א ד"ה עשר] הקשה על הריב"ם: כיון דאיתקשו מעשר בהמה ומעשר דגן בקרא ד"עשר תעשר בשתי מעשרות הכתוב מדבר" [כמבואר לעיל נג ב], נימא ליתן את של זה בזה ואת של זה בזה, וכמו דבמעשר דגן לקוח פוטר קודם שחל חובת מעשר, הכי נמי יפטור במעשר בהמה, וכמו שבמעשר בהמה פטור לאחר שחל, הכי נמי במעשר דגן?! וראה שם מה שכתב בזה.

ובדבר אברהם [חלק א סימן כח אות ד ד"ה ולכאורה] כתב על קושיית הטורי אבן: שאין ענין המירוח במעשר דגן, ושעת עשייה דמעשר בהמה דומין זה לזה, וליכא למילף מהדדי. דביאור דברי הריב"ם הוא: דענין הפטור של לקוח הוא, שאינו יכול לחייב את הלוקח, דדוקא "תבואת זרעך" מיטבל ומתחייב במעשר, אבל לוקח אינו מתחייב, וכל זה הוא בלוקח שאינו ממורח, שאיסור טבל צריך לחול עליו עכשיו ביד לוקח, אבל כשנתמרח ביד בעל הבית וכבר נאסר, אין אותו איסור נפקע במכירה, שהרי אין ענין הלקיחה לרשותו צריך לחייבו עכשיו, אלא הוא אסור ועומד כבר, ולא בא ענין פטור הלקוח אלא שלא יחול איסור מלקיחה ואילך, ולא להפקיע איסור ישן. וזה אינו שייך אלא במעשר דגן שטובל, וחל על התבואה איסור טבל, לכן שפיר יש לומר, דאיסורא מעיקרא שחל על התבואה עדיין רובץ גם עכשיו, מה שאין כן

מירוח בתבואת דגן, מכל מקום פטרה התורה בלקוח, וזה נגד סברת הריב"ם?!
ובטורי אבן [ראש השנה ח א ד"ה עשר] הקשה על הריב"ם: כיון דאיתקשו מעשר בהמה ומעשר דגן בקרא ד"עשר תעשר בשתי מעשרות הכתוב מדבר" [כמבואר לעיל נג ב], נימא ליתן את של זה בזה ואת של זה בזה, וכמו דבמעשר דגן לקוח פוטר קודם שחל חובת מעשר, הכי נמי יפטור במעשר בהמה, וכמו שבמעשר בהמה פטור לאחר שחל, הכי נמי במעשר דגן?! וראה שם מה שכתב בזה.

ובדבר אברהם [חלק א סימן כח אות ד ד"ה ולכאורה] כתב על קושיית הטורי אבן: שאין ענין המירוח במעשר דגן, ושעת עשייה דמעשר בהמה דומין זה לזה, וליכא למילף מהדדי. דביאור דברי הריב"ם הוא: דענין הפטור של לקוח הוא, שאינו יכול לחייב את הלוקח, דדוקא "תבואת זרעך" מיטבל ומתחייב במעשר, אבל לוקח אינו מתחייב, וכל זה הוא בלוקח שאינו ממורח, שאיסור טבל צריך לחול עליו עכשיו ביד לוקח, אבל כשנתמרח ביד בעל הבית וכבר נאסר, אין אותו איסור נפקע במכירה, שהרי אין ענין הלקיחה לרשותו צריך לחייבו עכשיו, אלא הוא אסור ועומד כבר, ולא בא ענין פטור הלקוח אלא שלא יחול איסור מלקיחה ואילך, ולא להפקיע איסור ישן. וזה אינו שייך אלא במעשר דגן שטובל, וחל על התבואה איסור טבל, לכן שפיר יש לומר, דאיסורא מעיקרא שחל על התבואה עדיין רובץ גם עכשיו, מה שאין כן

בשני אופנים:

האחד: משעה שנראה למעשר ואילך נקרא תמיד שעת עשייה כל זמן שהוא מחוייב במעשר.
השני: שעת עשייה מיקרי רק זמן התחלת החיוב, דהיינו, השעה הראשונה שבה נראה להתעשר, שהיא שעת לידה, או שמונת ימים דנפקא מכלל מחוסר זמן. וראה שם הנפקא מינה בזה.